

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRAS ■

Redacció y Administració: carrer de Remolins de la Universitat, número 4, Saguntina

— VENTA: 25 quadrants, i postals; Un número, 2 quartets. — Surt a llum los dimencys ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, a rebre trimestral; Estrangeria, 3, 6

LO NOU PARTIT LLIBERAL

Per fi s'ha fet. Es veritat que la gestació ha sigut treballosa y difícil, però el fruit ha parit. Lo pare y la mare han sigut en Monsero Rios y l'Alonso Martínez, los padrins en Sagasta y en Serrano, y la criatura una Rey, en incubació encara. Deixem a tots los interessats en lo tiberi del bateig, y anem a veure la qüestió baix un altre punt de vista.

En Becerra y en Lopez Dominguez no s'han volgut convenir, y han aixecat bandera, ó, mes ben dit, han sostingut la antiga bandera de la esquerra, mil voltes interpretada y apedassada segons las necessitats del moment.

Aquesta discrepancia, que diria en Cánovas, es jutjada de molt diferenta manera, fins en las filias dels polítics liberals.

Generalment se creu a n' en Lopez instrument dels conservadors, que l'animan a sostenir la bandera esquerrana davant la confusió sagastina, a fi de presentar al partit liberal monàrquic desunit davant el conservador compacte, y fer d'aquest modo que l' poder, ònich idealisme dels partits polítics, y sobre tot dels monàrquics, no s'escapi may més d'entre las unglas dels Cánovas, Romero, Pídals, Torrens y demés pligas reaccionaries.

No neguem que pot tenir, y que fins té, una pila de graus de verosimilitut la tal creencia; però si ns fixem una mica en los movils dels que s'han unit, trobarem que si poch lloable es la conducta de uns, geos mes digne d'alabansa ni de aplauso pot ser la dels altres.

¿A què obeeix la fusió? Al desitj de governar. Los esquerrans que, després de renyishi, s'han tornat a unir ab en Sagasta, saben ben bé que aquest funest home públich es incapàs de donar cap mica de llibertat, puig que en mil tons té dit y repetit que 'ls drets individuals li pesan com llosa de plom.

Però que hi fa això? La qüestió es que ja se han desengayat de arribar a ser poder, puig han vist que qui tals mercès dispensa no està per ells, després del desengany de fs un any y mitj, quan los deixaren tastar la mel pera treure'ls a lo millor la cullera de la boca, y han dit: —Aquí, després d'en Cánovas, no hi ha mes poder possible que 'l d' en Sagasta; donchs los que tenim de viure de la política hem de fer nos d'un d'aquestos dos partits.—Y veus' aquí 'l Génesis de la unió monàrquica liberal.

Fins suposant, donchs, que 'n Lopez Do-

minguez siga lligament de conservadors al consolar la horda noia y palada de la Constitució del 69, que considerava mes digne la conducta dels Maros, Monsero Rios, Moya, Balaguer, y tota los que son mil pobes renegats en sos idees, fentos monàrquics ó republicans, demòcrats de paga ó voluntaris d'ocasió, segons millor los semblí que podien aconseguir al poder.

Sens dubte que 'n Lopez Dominguez vol ser jefe de partit, pera estar en disposició de presidir un ministeri, y que aixó ha motivat que no lligués caps ab en Sagasta.

Lo qual vol dir que 'ls uns s'han contentat ab la esperansa de ser ministros, mentres l'altre aixó li ha semblat poch, y encare que ab molta menos probabilitat d'arribashi, ha volgut quedar-se en disposició de menjar-se 'l millor tall del ministeri.

Quins resultats pot portarnos la formació del nou partit liberal?

Si en Sagasta puja aviat, desde 'l moment cap de bó.

Gobernarà en nom de la llibertat, y serà tan reaccionari com sempre, que sobradament té la marca acreditada. La benevolencia d'alguns elements republicans y algun cristió de pá del pressupost repartit entre 'ls amichs d'en Becerra y Lopez Dominguez, farán adormir an' als que representan las extremitats liberal de la monarquia y conservadora de la república.

Lo poble aniria sofrint noves cargas a nom de una mica mes de tolerancia a la que s'itaria tot lo bombo de llibertat, governaria en Sagasta dos ó tres anys pera restaurar la butxaca dels seus, y després tornarien los conservadors, que son y serán sempre, com a mes dolents, los noys mimats de qui en tot pot fer sa real gana. Aixó podrà succehir... si no vingues impensadament lo dimoni a emportasen totes aquestas trampas.

Però si en Sagasta no puja, com probablement succehirá si la actitud d'en Lopez Dominguez obaeix a intrigas conservadoras, llavors lo porvenir se presenta molt millor.

Las tiranias sempre convenen mes netas y peladas que hipócritas, puig que aquestas adormen y las primeras tenen la ventaja de provocar la explosió dels sentiments contraris.

En primer lloch, ni 'ls esquerrans, ni 'ls sagastins, ni tots los polítics d'ocasió, dels que ne son tots los monàrquics, están en disposició de dejunar per gaire temps de las doluras del poder. Recordem sinó los començaments de 'l any 81, en que ja molt desenganyat en Sagasta de poder obtenir lo poder, anunciava

una qüestió encubertament una evolució personal que hauria pogut donar un que sentís un certan dirredes entons.

Y visqué la crisi de Febrer, que fou hollada ab lo gràfic nom de crisis de la por, per la qual sortí de pié en Sagasta en la orridorosa monarquia, baix la garantia y vigilancia de un vengador 'l lloca de Sagasta.

Qui podría assegurar que fora d'en Sagasta, y sobre tot de sos nous amichs los units esquerrans, si d' aquí algun temps no hagués vingut un altre crisis de la por a posarlos la cullera del pressupost a la boca? Certament que no se sab què farían, però de segur que fora encaminat a alcansar lo poder sens mirar trevas.

Y aquí tenim demostrat que l' actitud d'en Lopez Dominguez y d'en Becerra, siga motivada pe 'l que s' vulga, té de satisfernos mes que molestarnos als veraders liberals que no combreguem en la doctrina monàrquica.

Si sa intransigencia fou deguda a no voler mistificacions dels principis liberals conquistats per la Revolució de Setembre (lo qual nos resistim a creure), es digna de llos sa conducta, y com mes se apartin del poder, mes se purificarán del microbi de la renesa.

Y si per lo contrari sa disidencia es deguda a influencias conservadoras ó palaubinas, molt millor allavoras, puig 'l allunyament dels liberals monàrquics del poder faria ferlos pensaments atrevits.

Com a via de primer avis, en Sagasta ja s'ha coaligat per unas eleccions ab los republicans, ab la poderosa ajuda dels quals ha derrotat als conservadors, que per ara no s'han donat per entesos.

No es una amenssa la idea de futures intelligencias, llessada a voler al disoldre la coalició electoral?

Fem vota, donchs, porque durin los conservadors seguint despenyants per l' abim de la reacció política y clerical, y veurém com lo nou partit liberal de la monarquia, tant bon punt la gana l'apreti y perdi la esperansa de atiparse pe 'l torn pacífic dels partits d'inditichs en lo poder, enjagará 'l torn a dida, y 's buscará la pitansa llogantse al amo que mes bé li sembli que li té de pagar lo jornal.

Y llavors, com sempre, tot ho farán també per la patria.

MAY MES A PLASSA

No sé per quin error, un jorn d'Octubre, quan lo fre començava a abastar.

tingué d'ensarconarme una xicota
d'aquelles que avuy dia no n'hi ha.
(Qui es qui no s'engressa d'aquelles tipos
que a la plassa s'presentan cada jorn
pera venen ons ó sigas ó pastissos
ó per cridar monyóns á nos entora!
(No 'us cegan aquelles brassos tan morenos
molt propis de minyones de pagés,
y aquelles pírres tan vius que semblan brassos,
y aquelles llabes tan rojes per demés!
(Y 'ls sigas ríandis als que reben
als quals van á comprar, y aquell caprit,
y aquella clara veu que si en Gayarre
la sentia, quedaria avergonyit!
Aixó son totes las que á plassa venen
ab lo burro, la serria y 'l castell.
Aixis era la raso sandúguera
que 'm va dir **el** servia en lo Castell.
Era una moxa vivarata y alta.
Me 'n vaig enamorar per 'quest motiu.
Morint per ella, vaig passar los dias
mes lliures y mes fogosos de l'estiu.
Al s' troballí anarhi per comprarli
ó sigas ó cantanyas un mati.
(Què tal? vaig d' al moment **el** arribá ab ella.
—Molt bé, 'n respon mirantme sempre á mi.
—Ets tu la mes salada marmanyera
que per hueste comarca he conegut.
—Els prou m' hi están d'ibent les parroquianes;
per aixó á tracta' ab mi totom acut.
—Véns per tu!
—No; per l'amo y la mestressa.
—Qui son ells?
—Los que cuidan lo Castell.
—Y á las focas tu beixas cada dia?
—A las focas.
—Ja pots aná al bordell!
(Y com es que no sigas balladora!
No t' he vist anar may en cap aerau.
—Com que may he tingut qui m' hi acompanye,
y anar sola una dona poch li ecau.
—Si 'm promets ser la meua curutchaca
jo 't vindré cada festa á acompanyar.
Baixarón lo Castell cantant romances
y apendrán al batarri d' estimar.
—Si 's amos no s' hi oposa, tira barra.
—Donchs diumenge vindré per 'llá á la set.
—Quan los pins atravesais, feame senya.
—Quina senya 't farà?
—Fame un xiolet.
Jo allavors mudada y pentinada
batarri contans á obri 'l portal.
—Donchs entosa. (Adéu!... fins al diumenge.
(Cóm te dius?
—Mageta; y tu!
—Pascual.

— Veig sortir d' allá la plassa
ab la mateixa cantana
de quan m' hi havia ficat.
Ja tenia 'l que anebava
y 'l meu cor debatava
perque estava enamora.
(Y 'ng passat aquelles setmanas
sense tenir gana de gana;
sempre mirant al Castell.
Jo no sé lo que tenia;
semblava que ella m' havia
plantat la bleda al castell.
Al fi va ser arribada
aquella foca vesprada
que jo esperava frida.
Quan lo sol 'nava á la posta,
solet pujava la costa
tot xano xano fent 'l os.
Ja soch á dalt de la arbrada
que una font d' aygua molt freda
hi havia. M' hi assech cansat,
per beure en aquell pur xorro,
y al probarho 'm poso 'l morro
tot brut de fanch y mullat.
Aquesta fou la primera
tragedia que 'n ma ceguera
vaig passar bo-y delirant;
pre com que á mi res m' ataca,
per demont la fullaraca
trist anava caminant.
Ja soch al punt que tenia
de fer la senya á m' symia;
y frenétich, sots un pi
que hi ha propet d' una roca,
me poso 'ls dits á la boca
y tot ho fag extremi.
En vera lo Castell m' atanao
llavoras tot fent lo gauso
per troba' obert lo portal;
y al punt d' arribá á la entrada,
sento una veu espagada
plorant de mal de caixa.
Per 'xó no vaig alarmarme,
y quan anava á acostarme
á allí, un herallí tot sol,
ab conguita y desatino,
observo aprop d' un tocino
repartint troncos de col.
—Ay! Será la Marieta!
M' encantava se boqueta
ampla y plana de carni;
sa groixuda cabellera,
y se cara vegi que era
blanca com un glop de vi.
—(Redeu! (Per qué ploras ara?
—(Ay! crida ella; pladras, mare!
(Socorro! jausil! ¡corréull!
—(Per qué t' espantas, tontona!
Soch en Pascual; veis, dona,
to balli començat á las deu.
—(Insolent! ¡bréull!
—(T' convers!
Aixis sou las marmanyeras!
(Tu ets la respa del Castell!
(Y al moment de dirli ¡ingrat!
la 'n rebou una pastia
entre potes y castell.

—M' has ben pintat la cigonya!
(Què 'n tens poca de vergonya!
Y 'l marrech que guarda 'ls bou,
al sentir cómo m' expressava,
m' envia un tronco de rave
que—lo—qué 'm fa una mortos noua.
Prou vaig tot d' uns depressos
del Castell, puig la mestressa,
l' amo, la raxa, 'l pastor,
la canalla, 'l gat, los gusons,
los bou, los gallis, los dos mossos
y fins lo porch de la cort,
van moure allí tal xiberrí,
que si hi arribé á haber herri
hi anava á habé' un deltaxa;
y jo, l' astor de feia moure,
prou hauria sentit ploure
evans de arribar á beix.
Aqui s' acabá 'l saynete
que la marria Marieta
va ferme representar.
Pro en tot, aquell mit sagre
per mes que no está alegre
no vaig quedá de ballar.

Mes ara je sé bé que aquella moxa
que cada mati surt á vendre á plassa,
no ha cecit may á serví' al Castell com deya
y m' han assegurat que en molts banderra.
Aixó ray, però que no sé massa que 'm consta.
Ara sempre que 'm veu fa una rialla
y signant á las altres marmanyeras
las diu:—Veydu aquell es un calassas.—
Sent aixis, advertint als quals la volten
y van á comprar ab ella per fer gusons,
que hi vagin ab cuidada, que las bromas
solen dur conseqüencias molt amargas.
De noyas prou m' hi ha per tots los gustos
y no se 'n fa precia aná á la plassa.

JUANITO CATALÁ

Habém tingut lo gust d' estreñe la má de
nostre company en la premsa en Joseph Lo-
pez Montenegro, director de nostre apreciat co-
lega de Sabadell Los Desheredados, que 's tro-
ba actualment en la presó de nostra ciutat per
assistir al Judici oral y públich que 's té de ce-
lebrar á conseqüencia de una de las moltas de-
nuncias de que ha sigut objecte dit periódich.
Podém suposar que grans influencias y mal-
haurada fatalitat deuben estar en pugna ab
nostre company y amic, quan fins en lo pre-
cis moment una casualitat be fet que son de-
fensor, lo senyor Sol, tingues que renunciar á
sa defensa, de la qual s' encarregá á última
hora lo senyor Jover.
Molt mes diriam sobre aquesta, ó aquestas
causas, pero al tancar aquest número faltan
pocas horas pera comensar lo judici oral y pú-
blich, al que pensém assistir, pendre notas, y
comunicarho á nostres lectors lo número ven-
ent.

La qüestió dels consums se vá posant mes
negra que 'l freje de un mort de gana.
L' Ajuntament de Barcelona, á pesar de son
conservadorisme, ha aprobat ja una proposició
al objecte de fer entendre al govern que no po-
den resistirse las novas cargas sobre aquest im-
post.
A Málaga diuen que tampoch pensan poder
viure pagant lo que 'ls han senyalat de pago
pe 'l delict de tenir de menjar y de beure.
¿Abont anirém á parar per tal camí?
La solució d' aquí á poch mesos.

S' ha declarat ja oficial lo cólera en las
provincias de Valencia y Murcia, d' ahont al fi
sembla que n' ha sortit ab la seva en Romero
Robledo.
Pero lo mes xocant es que també s' ha declarat
oficialment lo cólera á Madrid, á pesar de
que 's cassos no existeixen mes que en lo magí
del senyor ministre.
Per altra part, allí 'l cólera no cal declararli,
que tot l' any hi es.
Y no 'l morbo asiatic, sino precisament lo
oficial.
Es á dir, lo que ara han declarat.
(Com no n' hi ha d' altre!

No son dos mil com deyam en nostre núme-
ro passat, sino dos mil cincchentas, las pessetas
diarias ab que se 'n aumenta lo benefici im-
post de consums á Barcelona.

Sempre es un consol saber exactament de
quin mal s' ha de morir.

Lo comers y la industria de Madrid volen
protestar de la declaració oficial del cólera en
aquella vila.

Be, que protestin, que 'n Romero 'ls dirá: ¿y
á mi qué?

Aixó 'm fa recordar aquell cas d' un metje
que deya de un malalt que ja era mort, quan
l' aludit respongué que no era veritat, puig que
encara vivia, á lo qual replicá indignat lo metje
que calés y no volgués saber mes qu' ell.

Igual podrá dir en Romero Robledo:— Jo,
lo primer doctor del mon en colerisme, cor-
dons, perfums y demés fullaraca del art, decla-
ro que esteu colerichs... de tenirme d' aguantar,
y vosaltres voléu contradirme? donchs me
las pagareu totes juntas.

Y molt será que no 's atisi un Villaverde ó
no 's tiri un Oliver entre cap y coll.

Una brigada sanitaria de Madrid, al anar á
fumigar una casa sospitosa, va esser rebuda á
cops de pedra y xuletets, tenint que retirar-se ben
depressa.

¿Quán dich jo que aquets perfums al últim
acabarán per ferse ab pólvora!

Dos burots y un municipal van anar á tiros
per Valencia, tenint de prendri tres á la Guar-
dia civil pera engarriarlos á tots tres.

Aquets esquitros d' autoritat tots se pensan
tenir un rey al cos.

Y moltas vegadas no hi poden tenir ni un
mal bunyol d' arengada.

Una bona noticia tenim que donar á nostres
lectors.

La situació desesperada de Cuba ja vá donant
són fruyts.

Varios partidaris de la independéncia d' aquell
país s' han procurat medis de donar un que
sentir á la mare patria.

Lo govern mena desenvaynar la espasa á las
calamitats que té á la isla.

L' héroe del Zanjon, carregat de cinquenas,
no podria tornar allí á repartir pinyons.

(Oh quin gran medi pera venge als insur-
rectes!

En Romero Robledo se farà immortal.

Ell, doctor lo primer del mon en coleria, ha
tingut al fi la felicitat de veure lo cólera á Es-
panya, pera probar son talent descubrint lo mi-
crobi de la Casa de Camp, y la eficacia dels
acordaments, eficacia que no 's pot negar
pera protegir amichs y fastidiar als pobles.

En cambi lo doctor Ferrán es sollicitat y acia-
mat per tot com á Salvador dels pobles infesta-
ts, lo començament de las inoculacions y la comi-
ssió científica no pot contrarestar la efervescéncia
dels pobles infestats, y autorisa ab sa
presencia lo que 'l mateix govern que 's ha donat
cinquanta naps diaris per barba, ha prohibit.

(Pot donarse mes científica conformitat entre
uns y altres?

No hi ha mes que una gran ventatja, de la
que 'n Romero 'n deu estar moltíssim content:
La de que al fi ha vingut lo cólera á Espanya...
pera probar la eficacia de sos cordons.

Lo govern demana un milió de pessetas pera
pendre midas sanitarias.
Igual que si jo demanés quartos pera protegir
la familia.

En lo regne de Valencia se tomen conflictes
entre 'ls partidaris y 'ls contraris de Ferrán.

Los partidaris son lo país, y 'ls contraris de
l' olla madrilenya.

(Cal dir qui te rabó y qui rebria?

Un inspector y dos agents d' ordre públich
están presos á Málaga per complicació de un
robo.

¡Vaya una policia la d' Espanya!
Aviat tindrem de guardarnos mes d' ella que
dels lladres.

Notícies de sensació.
En la cambra dels diputats d'Inglaterra, l'altre dia va descobrir-se sota un banch i molt ben posadet en un recó, un pot de llautons de tan sospitosa fomesia, que de moment tots los pares de aquella patria van endevinar que 's tractava de un pot de dinamita preparat y colocat allí pera volar l'edifici ab los representants del país á dintre.

Los moments van ser preciosos y la ansietat terrible.

La sessió va dispersarse ella sola atropellant-se una ab altres pera fugir mes depressa.

Un diputat valerós, un tal Enrich Wolt, ab un estoicisme heróich, va cap al pot, l'agafa y 'l treu á fora, essent l'admiració de tothom, que 'l seguíen á bona distancia.

Se crida llavors al jefe de policia, y 's decidíex obrir aquella maquina infernal.

Un heroe 's prepara á fer lo sacrifici de la seva vida y agafa 'l terrorífich pot.

Tothom fa totillo deixant sol al que ja 's consola d'esser destrossat... y comensa la operació d'obrir la llautona.

Als pochos moments... se trobaren ab l'esmorsá d'un diputat.

Lo pot era d'extracte de carn, per fer caldo, que un membre del parlament l'habia descuydat sota un banch.

Y aquí 's acabá 'l saynete, perdonéu totas sas faltas.

Ca da dia es mes escandalós lo que passa ab lo bandolerisme d'Andalusia.

Tothom diu en veu ben alta que si alguna criminal se la campan y may son agafats, es degut á la protecció que 's dispensan personas conservadores de primera fila, á cambi de que 's bandolers se cuydin de treballar las candidaturas quan se fan diputats.

La indignació es general y no fora estrany que algun dia explotés causant estragos.

Per fi se llenzá á volar la noticia de que la guardia civil habia agafat en *Meigares*, lo *Bicho del Borge* y 'l *Portugués*, que son los tres bandolers mes famosos que avuy corren per Andalusia.

Pero cá, després resultá que 's agafats ho foren per equivocació, tenint que deixarlos anar.

Ells se tractés de periodistas, ja fora altre cosa!

CANTARELLAS

Los teus llabís d'un tros lluny semblan trosos de coral, pero mirats de la vora se veu que 's una pisa de mal.

Sé que dius pe 'l teu rebinat que t'estimo y las me dixas; y ves si es cert, que jo 't deixo per un'altra qu' es mes rica.

Dius que tens rabia á n' el clero, y jo nina no ho crech pas, porque quan ab mi arribonas m'omplen tot de capellans.

Sua Bruca

Aquest any la octava de Corpus no ha sigut tal octava, sino que, gracias á las plujas, ha sigut una dotzenana de frare, puig han durat las professions tretze dias.

Venime ara á negar que la relligió fa grans progressos.

Durant la manifestació de la parroquia del Pi ya fer un petit xafech, y van ja dispersarse gran número de professonayres.

Ja ho diguerem en nostre número passat.

Una cosa es la devoció y un'altra refrescar-se, encara que siga catolicament.

Es á dir, de un modo tonto.

Per medi de una vareta eléctrica s'ha trobat lo gran medi de dominar las fieras.
Ja sabem, donchs, de quina manera podrém estar tranquils en actes relligiosos y posarnos impunement á tret de reverencia.

Un carcatólich de Santander ha ensarronat una viuada, fent que li confés sos interessos, ab los qual ha desaparegut.
Cadascú del seu ofici.
Y per amagar l'ou los capellans.

Segons carta que tenim á la vista, lo vicari de la parroquia del Anton Abat, de Vilanova y Geltrú, s'ha valgut d'una beyata gitana y tafanera coneguda de renom per *La Pelada*, á fi de anar esbombant per la vila que una pobre dona li devia un funeral, que no habia pogut pagar per falta de recursos.

Pero senyor vicari, (no li sembla que millor hauria sigut que vosté mateix s'hagués pres la molestia de fer un sermó 'l diumenje, y desde lo cubell del Esperit sant esbrincar á qui no té quartos per salvar l'anima d'un difunt?

Al menos fentho aixís no hauria sigut lo de tirar la pedra y amagar la mà, com ara que se ha valgut de *La Pelada*.

A la professó del ensaxe hi anava un noyet vestit de frare.
No han gosat darnos la píldora en tamanyo natural, y 'ns l'han propinada en dosis homeopáticas.

A Barcelona encara no gosan darnos menjats ferts de caracer relligiós.

Per temor de las indignacions.

A Gracia hi ha un Ateneo carcamal ¡ay! vull dir católich, tan ben administrat, que segons rumors no faltan molt sovint qüestions en la sala de joch entre 's socios que s'entretenen al billar y s'arma allavors una de crits y xibarri que 's dona de patacadas ab la cultura y moralitat de que volen fer gala sos directores espirituals.

Per fi de festa la setmana passada va fugir lo conserje de dita societat, abandonant á sa mulier y sos fills y deixant un déficit d'alguns duros.

Poden negarse aquí 's efectes de la relligió pera moralisar en gros!

No mes un exemple s'ha donat á Barcelona de retirarse rápidamente lo fanch dels carrers del ensaxe.

Y aquest exemple se doná lo divendres passat, dia de la professó d'aquells barris aristocráticos y cursats.

En menos d'una dotzena d'horas se tregué 'l fanch de tota la via que debian fer los gegants y las trampas conegudas y per coneixe.

«No hi ha mal que per be no vinga.» diu lo refrán.

Per aixó la professó va ocasionar la treta del fanch.

Lo bisbe d'Oviedo ha excomunicat *La Regenta*, obra publicada á Madrid, y de la qual de una sola libreria de la població del bisbe excomunicador ne demanaren 500 exemplars al tenir noticia de la excomunió.

«Que tal si fan efecte aquestas funcions: A las vuyt benaventuransas de la doctrina católica s'hi podria anyadir aquesta altra: «Benaventurats aquells á qui s'escomuniqui, porque en sa mà estará 'l fer un bon negoci.»

Un frare de 80 anys d'edat s'ha suicidat á Estida, segons conta un periódich de Valencia. Al fi deuria remordirli la conciencia del mal fet en aquesta vida.

El Harem, periódich d'Haro, ha sigut excomunicat de má de porch ¡dich! de má de bisbe.

Y naturalment, comensaren á pujar las suscripcions.

Pero vetaquí que al cap d'uns quants dias comensan á retornarse periódichs á la Administració sens haber trencat la faixa, ab quatre lletres escrites en la mateixa dibent que no 'l volian rebre per estar excomunicat.

Aixó era una anomalia.

No obstant, la Administració aná donant de

baixa als suscriptors que habian retornat lo periódich, quan de prompte reb un feix de reclamacions de tots los dats de baixa queixante de no haber rebut lo periódich feya dias, y reclamantlo.

«No endevinan qué habia succehit? Una cosa molt carcatólica.

Un empleat de correus de la crosta de baix se cuydava d'afanar los números del periódich excomunicat, escrivint allí en la faixa y retornantlo á la Administració.

Aquest sistema no pot ser mes jesuita.

El 11 de Febrero, periódich de Valladolid, ha sigut excomunicat.

Y sos redactors tan grassos y la suscripció pujant.

Si tindrem d'inventar un refrán que diguh:

Per poder viure trespas s'ha d'está excomunicat.

En Hamburg (Alemania) ha sigut condemnat á deu anys de presiri un director espiritual de un establiment católich per habersell probat uns docents cassos de atentats al pudor de noyas menors, descubrintell després de molt temps de obligar á immoralitats á casi todas las noyas conegudas á son cuydado.

Ja poden veure los pares quinas *enseñanzas* reben sas fillas entre celibes y católichs.

Un capellá de Bretanya va portar á Paris una noya de catorze anys en estat interessant. Al saberse que aquell estat era degut á las obras del reverent, va procedirse á una informació, de la que 'n resultá que en son país lo citat prebere tenia tot un serrall de noyas de vuyt á catorze anys.

Gracias á la que quedá embrassada, se li descubrí lo demés.

Lo capellá ha anat á parar á la presó, y se li forma lo correspondent procés.

¡Oh las estioras de gitano, que 'n fan de falta per aquesta gent!

EPIGRAMAS

L'reverent mossen Tey va cridar desde la tronca, que sempre pe 'l seu servey se servia la major-dona.

Al istiu en Pep Santonja, que sola busca la fredor, per no sentir la calor se dorm demunt de la Conxa.

J. PRATS Y N.

ANAGRAMA

Molt m'agrada en Pep Vidal, que á mes de ser bon xicot per cassar, se bon total, y 'l que fa ell, sempre tot.

J. PRATS Y N.

SINONIMIA

En Tot es tan bon xicot, que el mati pren la total, y se 'n va dalt de la tot á guanyar lo seu jornal.

E. SALA

GEROGLÍFICH

X
C L
AR IL
OO O
I I

ABRIDORAL

SOLUCIONS

Á LAS CAMBIAS DEL DÉBIDO PAGO

SINONIMIA: — SETTE.

ANAGRAMA: — PLE. PE.

XARADA: — SIS-IO-TIA.

PARODIAS MILITARS

(Acabament)

Siti a la plassa.

Un atach.

¡Manos a las cartucheras!

Ruptura d'hostilitats.

Dos héroes de la guerra.

Un invàlit.

(Primer grau) (Segon grau) (Tercer grau)
Ascens de grau (Tissis).

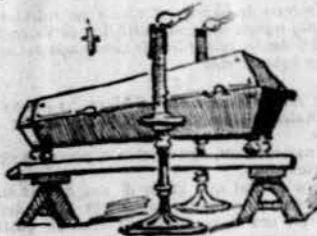
Atach per retaguardia.

Armas ofensivas.

Un recluta disponible.

Entrada en caixa.

La pau definitiva.